

עמ"ת 18205/04/14 - זכריא בדואן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

01 מאי 2014

עמ"ת 18205-04-14

העורר: זכריא בדואן
ע"י ב"כ עו"ד מחמד ענאבסה

נגד
המשיבה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל זוהר (ענף תביעות, מחוז י-ם)

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים לעצור את העורר - שהוא תושב הרש"פ - עד תום ההליכים בת.פ. 38400-02-14.
2. בתיק הפלילי הנ"ל הוגש נגד העורר כתב אישום הכולל שני אישומים.
בראשון הוא מואשם בכך שב-6.2.14 שהה בישראל (בכפר קאסם) שלא כדין והתחזה לאחר במגמה להונות שוטר.
בשני הוא מואשם בכך שכשנתיים לפני כן, ב-12.5.12, שהה בישראל (במבשרת ציון) שלא כדין, פרץ ביחד עם אחרים כשבידיהם מכשירי פריצה לדירה, גנב ממנה והזיק לרכוש שהיה בה במזיד.
3. ההחלטה שביסוד הערר היא מפורטת ומנומקת בהרחבה רבה. במסגרתה קבע בית המשפט קמא כי במכלול הנסיבות די באישום הראשון כדי להצדיק את מעצר העורר עד תום ההליכים. זאת בהינתן ראיות לכאורה למה שנכלל באישום זה ובהינתן עבר פלילי (בגין עבירות שב"ח ורכוש) וביצוע העבירות בעת שתלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה גם בעקבות האישום הראשון. במצב דברים זה נקבע כי מתעצמות עילות המעצר של חשש הימלטות ושל מסוכנות במידה כזו שאינה מאפשרת הסתפקות בחלופת מעצר. על אף המסקנה הנ"ל, בחן בית המשפט קמא גם את הראיות לכאורה שבקשר לאישום השני. עניין זה סיכם באומרו (בסעיף 12 להחלטה) כי "הראיות הקיימות לגבי האישום השני עומדות ברף הנדרש בשלב הראיות לכאורה, וזאת מבלי לשלול את הצורך בבחינה זהירה, בהמשך ההליך, של התיזה החלופית שהוצגה".
4. בערר תוקף העורר כל שניתן במגמה להביא לקבלתו, אך אין מקום לקבלו.

עמוד 1

5. מקובלת עליו עמדת בית המשפט קמא כי בנסיבות המקרה די באישום הראשון כדי להצדיק מעצר העורר עד תום ההליכים ולא לאפשר שחרור בתנאים. על מה שציין בית המשפט קמא בקשר לכך, שכולו מקובל עליו, אוסיף כי המאסר על תנאי שהוא בר הפעלה גם בקשר לעבירת השב"ח הוא מאסר לתקופה ארוכה של 6 חודשים. במצב כזה עלולה להיות לעורר מוטיבציה משמעותית להימלט מאימתו של עונש חמור ולא להתייבב לדין (תוך ניצול אפשרי של היותו תושב הרש"פ לשם כך). הוא גם מלמד כי העורר לא נרתע מביצוע עבירות גם כשעונש חמור מרחף מעל צווארו, ומכאן שגם מסוכנותו רבה. כל זאת אף מבלי להביא בחשבון שהוא עומד לדין גם בקשר לעבירות רכוש חמורות כנ"ל.

6. האמור עד כה מעמעם מאד את טענות העורר בדבר צירוף מגמתי ובעייתי (גם מבחינת סמכות מקומית) של האישום השני לראשון. כשלעצמי איני מוצא כל בעיה בצירוף שנעשה, המתייחס כולו לעבירות שב"ח ולעבירות שנלוו להן. מכל מקום, לפחות לעניין הבקשה דנן העורר לא יוכל להיוושע מטענות אלה, כמו גם מטענות שונות בתחום הראייתי ועניינין של טענות אלה הוא לכל היותר לתיק העיקרי.

7. בנוסף לאמירות הספציפיות דלעיל ולכך שאני רואה עין בעין עם בית המשפט קמא את הקשור בראיות לכאורה (לגבי שני האישומים), הרי שגם על התמונה בכללותה אני משקיף באותה אספקלריא.

8. כפועל יוצא מכל האמור, הערר נדחה.

ניתנה היום, א' באייר תשע"ד, 1 במאי 2014, במעמד הנוכחים.